

De Klok en het Oranjehotel

Wie van ons kent deze klok niet? Stond hij niet op de schoorsteen in het middenstuk van de woonkamer op de Frankenslag? Zo op het oog zegt deze klok je niets tot dat je deze brief leest van "Karel" Kempkes.

Winschoten, 6 febr, 1946

Beste vrienden,

Vaak zit ik te peïngen en ga dan terug naar 1942. Het "politiebureau" te Winschoten, het "Oranjehotel" te Scheveningen, het concentratiekamp "Amersfoort". En als ik dan aan Scheveningen denk, denk ik aan Frits en André. Dan kom ik weer de cel binnen en zie in de hoek André zitten als een hoop vodden. Ik hoor dan "iemand" door een gaatje fluïsteren. De wanhopige André waarschuwde niet te luïsteren, want daar kon de doodstraf wel eens op staan. Toch heb ik geluïsterd. En met plezier. Soms enige uren. Slapen kon ik toch niet. Ik werd dan koud, maar ik had het er graag voor over. Toen jouw bede: "Karel, bidden jullie voor mij, ik moet zo dadelijk voor 't verhoor. Dat de Goede God toch geve, dat ik uit deze eenzaamheid moge verlost worden." Ik ben niet erg vroom, maar ik heb toen gebeden, zoals ik in m'n leven nog niet gebeden heb. Dringend, met klem. Diezelfde middag werden de grendels van onze celdeur geopend en werd jij binnen geduwd. Voor het eerst van mijn leven werd ik door een man omhelst. Ik leerde toen wat "vriendschap" was.

Toen je nog diezelfde avond in je eenzame cel werd teruggeschopt, meende ik je nooit levend te zullen terugzien. Ik heb me gelukkig deerlijk vergist en ben je getrouwd en woont in London. Van harte hoop ik dat je in je huwelijk alléén voorspoed en geluk mag hebben, en mocht er eens tegenspoed of iets dergelijks om het hoekje gluren, overzie ze dan, zoals je alle moeilijkheden in het "Oranjehotel" hebt overwonnen.

Als herinnering aan onze vriendschapsbanden bieden mijn vrouw en ik jullie deze "Pendulette" aan in de hoop dat het in de smaak zal vallen.

Jullie vriend Karel

De brief gaat verder, waarin Karel hulp vraagt aan vader met visum en deviezen.